

и високи чукари и била, покрити съ гжсти гори, изъ които турчинъ не смѣлъ дори да премине. Всички онеправдани смѣли българи бѣгали тамъ и като хайдутѣ се борили съ турцитѣ, мѣстейки за сторенитѣ обиди и злини. Тамъ намирали храна лѣте и подслонъ при лошо време и зиме у българитѣ овчари по планинитѣ или изъ планинскитѣ колиби и села, дето турчинъ рѣдко се вестявалъ. Отъ Сливенъ и околността му сж излѣзли най-много хайдутѣ—Инджа воевода, Кондю, Димитъръ Дишлията, Таню, Пан. Хитовъ, Х. Димитъръ и др.

Въ Сивенския и Котлеския балканъ както и въ Добружа, се подвизавалъ нѣкога презъ лѣтото, като хайдутинъ и Стоилъ воевода (родомъ отъ село Инжекъой, Новозагорско). Зиме той се прибиралъ въ Ромъния. Тамъ той попадналъ между революционеритѣ, сблизилъ се съ тѣхъ и отъ хайдутинъ станалъ бутовникъ. Сега, въ 1876 г., той се завръщалъ въ Сливенъ, като единъ отъ водачитѣ — апостоли.

Въ Сливенъ Левски билъ организиралъ революционенъ комитетъ начело сж учителя Сава Райновъ. Следъ Арабоконашката случка, Райновъ се отдръпналъ отъ революционното дѣло. По-късно за последното заработили учителитѣ Атанасъ Узунъ и Михалъ Грековъ, двамата съученици въ гимназията въ Николаевъ (Русия). Следъ като тѣ напустнали Сливенъ, първиятъ като апостолъ, вториятъ арестуванъ и откаранъ въ Русе, революционното движение отново замрѣло. Сливенъ не участвувалъ въ Ст. Загорското възстание. Въ деня на това възстание пристигнали въ града много редовни войски и осутили желанието на малцината революционери да вдигнатъ бунтъ.

Подбудени отъ цариградскитѣ български вестници, сливенци се задоволили съ подаване на прошение до великия везиръ Махмудъ Недимъ паша. Въ прошениято, подадено на 1. януарий